

LEBEN

Q. m. 252

1) Benthon, Wilh

natl 21 - 23/

alles Leihungsradigten

byr Gedächtnisradigten etc

EXEQVIARUM,

VIRO

PER-ILLUSTRI ATQVE LONGE
EXCELLENTISSIMO,

DOMINO,

DN. JOHANNI

Der Mehren /

SERENISS: DUCIS MECKLENBURGENSIS
CONSILIARIO INTIMO

FELGIDISSIMO PARITER AC FIDELISSIMO GRAVISSIMOQVE,
ABS

PRÆNOBILISSIMA MAXIMOQVE IN
LUCTU VERSANTE

VIDUA

RITU CHRISTIANOS DECENTE AC PER-
HONORIFICO PARATARUM,

Solennis Indictio

AB

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS RECTORE

MATTHIA Stein /

J. U. D. & Cod. Prof. Publ. Ord.

P. P.

Rostochl Typis JOHANN WEPPLINGI, SERENISS. PRINC. & ACAD. TYPOGR.

Mplo hodiè funere effe-
remus, CIVES ACADEMICI
O. O. HONORATISSIMI! suo-
que mandabimus dormitorio exa-
nime corpus Viri in eminentiâ
constituti, quem nascendi condi-
tio vitæque peractæ laudes, quem
muneris pariter sublimitas ac am-
plitudo meritorum, quem ipsa senectutis gravitas &
conspicuum apud nos & venerabilem reddiderunt,
quemque rariora nostri ævi decora inter olim nume-
rabit, si quæ futura est, grata posteritas. Intelligi-
tisfacile, credo, indigitare me, quem non multos an-
te dies mortalitati ereptum accepistis, Virum à fide
in Principem ac Dominum suum summiâ, meritis in
Terras Mecklenburgicas maximis, eruditione pro-
fundâ, prudentiâ in consulendo singulari, dexterita-
te in expediendis negotiis admirandâ, candidâ in civi-
li conversatione integritate, & cui omnia cedunt,
pietate in DEum sincerâ, ceterisque, quotquot Chri-
stianum hominem ornant, virtutibus omnibus com-
men-

mendatiffimum noſtrâque commendatione multum
 ſuperiorem, Per-Illuſtrem nuper atque longè Excel-
 lentiffimum, nunc & in DEO Beatiffimum, Domi-
 num, DN. JOANNEM BerWehren / Sereniſſi-
 Principis ac Domini, DN. FRIDERICI WIL-
 HELMI, Ducis Mecklenburgici Regnantis &c. &c.
 Domini noſtri longè Clementiffimi, Conſiliarium In-
 timum Fulgidiffimum Graviffimumque. Vel ſolum,
 quod vivens geſſit, munus plus ſatis indicat, quid huic
 Viro univerſa debeat Patria noſtra, quid debeant infi-
 mi, quid Summi. Etenim, quæ ſit Conſiliariorum,
 in Republicâ neceſſitas, quantumque ab iis in eam
 proficiſci utilitatis queat, adeò ignotum nemini eſſe
 poteſt, ut quotidiana id experientia teſtetur, præter-
 quam quod Politicæ Doctores unanimi conſenſu pari-
 ter atque magno argumentorum pondere ipſum doce-
 re ſolent. Republica corpus eſt, non naturale qui-
 dem, ſed politicum naturali analogum, cujus cum
 corpore humano comparationem qui inſtituunt, pro
 capite Principem merito habent, Conſiliariis verò ocu-
 lorum deſerunt auriumq; partes. Hæc ſcilicet or-
 gana ſunt, per quæ viſus atque auditus ſeſe exſerunt,
 ſenſus illi, à quibus potiffimum rerum extra nos poſi-
 tarum pendet cognitio. Quandoquidem igitur, ut
 ipſe Princeps omnibus ſinguliſque interſit civitatis ne-
 gotiis, fieri non poteſt; Conſiliariis velut oculis uti-
 tur atque auribus, instrumentis illis, per quæ & è lon-
 ginqvo audiat videatve. Unde non minus ac ſen-
 ſoria illa organa, ne in rerum perceptione ſenſus deci-
 piantur, ritè conſtituta & affecta eſſe debent, Conſi-
 liarios ſufficientibus præditos dotibus ac virtutibus eſſe

oportet. Enimverò, non pauca sunt nec leves, quæ in bono Consiliario abs Politicis requiri solent, virtutes, quarum contexere catalogum hodiè si meditarer, nã, supervacaneum memet in me fuscipere laborem, omnes mihi essent acclamaturi. Verbis enim quid opus est, ubi rerum testimonia adsunt vivaque exempla. Sufficere hac vice potest, ad imaginem beatè Defuncti Nostri intuendam hæc lecturos ablegari. Is enim, quamdiu vitæ usura, ex voluntate DEI, ipsi contigit, totus in eo totusque fuit, qui gravissimi muneris sui omnes exactè partes impleret, ut, quod promeritus dudum erat, egregii Consiliarii nomen tueretur laudesque etiam post fata reportaret. Et certè, si vel ipsa, alioquin omnia taxans, invidia in testimonium vocaretur, & ipsam illam confiteri oporteret, adeò nullam tantum, cui rerum summam credidit Principis aula, Virum decentem virtutem in eo desiderari potuisse, ut contrà omnes in ipso accumulatissimè fuerint congregatæ. Videbimus ipsum ac agnoscemus luculentissimè, sicubi ejus contemplati imaginem fuerimus, cui quidem, ceu conveniebat, depingendæ non sum; ut tamen tam Illustris Familiæ desiderio gratificer, quam, quod meum postulat officium, efficiam, rudi quamvis penicillo eandem delineare conabor, pictores haud infrequenter imitaturus, velo obducentes, quod eleganter satis exprimere se posse desperant.

Non equidem ignoro, perparum nostris accrescere laudibus posse ex iis, quæ fortunæ adscribenda magis sunt, quam à nobis dependent, quorum etiam in censum veniunt ædes natales atq; Parentes; attamen fieri nonnunquã solet ut civis patriæ patriaque civi non sit nulli decori,

ac

ac Genitorum virtutes in natos redundant, horumq; me-
rita majorem illis concilient splendorem. Quod utrumq;
cum cernere heic detur, non penitus ea prætermitti
debere ratus sum. Ad patriam igitur B. DN. Consi-
liarii nostri quod attinet, fuit ea celebratissima undi-
quaque Libera Imperialis Civitas LUBECA, urbs Saxo-
niæ amplissima: Wagriæ caput: situ & mœnibus
portuque ornatissima: mercaturis præterea & mer-
cibus omnibusq; rebus necessariis instructissima: ma-
ximè verò bonis legibus ac moribus clarissima, & tam
publicis, quam privatis ædificiis splendidissima: ut
verè sit, quod dicitur, *laudis angulus*: decus & coro-
na urbium: quali honorifico encomio eandem olim
mactavit vario doctrinarum genere inclytus JCtus Ni-
colaus ille Reusnerus. Quam verò illustris sit natalis
Viri Beati locus, Ipse sane omnem ejus superavit splen-
dorem vitæ, quam in eo acceperat Anno R. S.
MDCXXXIV. Mensis Novembris die vicesimo primo.
Parentes ei contigerunt famæ varias per virtutes partæ
longè honestissimæ posterorumq; memoriâ dignissimi.
Genitorem quippe veneratus est Virum Nobilissimum
Spectatissimumque, DN PAULUM *BerMehren/*
Cicem Lubecensem Primarium ac Mercatorem Præ-
stantissimum. Satus iste erat abs Viro Nobilissimo ac
Integerrimo, nostræq; soli veræ Religionis quam tena-
cissimè addicto, DN. PAULO *BerMehren* / qui ex
Bataviâ oriundus inter Antwerpienses eminuerat
olim. Sed, quæ Protestantibus infensissima erat
famosissimi illius Ducis Albani crudelitas, cum
aliis & hunc Optimum Virum, relictis patriis laribus,
migrare cogebat. Stada autem erat, non ignobilis

in Ducatu Bremensi civitas, quæ exulem hunc ob Christi nomen prompta excipiebat ac hospitium præbebat liberalissimum. Ubi & dictus antea Filius, PAULUS, Anno Seculi XVII. ultimo seu 1600. primo Augusti die eidem natus fuit. *Genitricem* osculatus Noster est scæminam omnibus, quæ muliebrem ornant sexum, virtutibus condecoratissimam, ELISABETHAM von Münsters / Filiam integerrimi optimæque fidei Viri DN. HERMANNI von Münsters / itidem Primarii Lubecæ Civis ac Mercatoris, ejusque Conjugis, scæminæ suis encomiis nitidissimæ, SUSANNÆ von Cöln / quam & ipsam hanc Parentes, Nobilissimum Virum, DN. JOHANNEM von Cöln / Patrem, & Matrem Virtuosissimam Piissimamque Becke Horsten / ob Religionis veritatem, cui constanter adhærebant, Aquisgrano pulsos Lubecam in tenerâ adhuc ætate sequi oportuit.

Ad plures quidem ascendere possemus longâ numerandos serie Abavos Atavosque utriusque lineæ, in Bataviâ quondam ac Juliacensi Ducatu percelebres, si id agendum nobis esset, ut peregrinis coloribus Viri innumeris propriis meritis corusci faciem pingeremus. Ast opus pigmentis non est, ubi res nuda talem se repræsentat, quæ omnium in se convertat oculos, animos rapiat in admirationem. Et B. Noster DN. BerMehren / solis superbire Majorum laudibus, infra veræ nobilitatis gloriam ipsemet duxit, haud ignarus, quæ hominem nobilitat, solam esse & illibatam virtutem. Quo animo dum semper fuit, factum est, ut quam è stemmate contraxerat, gloriam, improbo partâ labore virtute propriâ, multum reddiderit illustriorem. Quam
ad

ad felicitatem ut aliquando pertingeret, Optimorum Parentum unica cura, unicum fuerat votum. Idcirco quem à se non sine hæreditario malo prognatum noverant, salutifero Ecclesiæ fonte regentum Christoq; oblatum cupiebant, sine quo eundem DEO placere non posse plus satis erant edocti. Fari cum paulatim addisceret, DEI Summi agnitionem atq; reverentiam tenero instillari animo curarunt, ac, excitatis subinde, quæ cum sanguine unà in ipsum transplantaverant, seminibus, ad honestatis & virtutis omnium amorem adfuescerunt, optimè iudicantes, non melius mereri de bono publico Parentes posse, quam si natos à teneris unguiculis ita ducant flectantque, qui, ignoratis vitiiis, virtute nihil melius æstiment, nihil habeant carius. Cumque, præter salutarem de DEO doctrinam, bonarum literarum Studiis nullum majus istius scopi obtinendi adminiculum sit, providus Beati Genitor, ut ad illa filiulus duceretur, maturè curare voluit. Traditus hinc est Præceptorum tum privatorum, tum publicorum in Scholâ docentium institutioni. Ubi citò eluxit, quæ à divinâ benignitate concessa ipsi fuerat, singularis ad quævis apprehendenda, quanta in eâ ætatis teneritudine requiri & optari potest, ingenii capacitas ac promptitudo. Gratulati sibi de tam eximiæ indolis Discipulo sunt Præceptores, & quantum inde conceperint gaudii Parentes, filium huncce suum oculis habentes chariorem, qui capere se negat, qui sit paternus erga liberos affectus, ignoret, oportet, ne dicam, omni destitutus sit humano sensu. Decimum ita, maximâ sub omnium de eo conceptâ spe, ætatis attigerat annum, quando studiis ipsius melius

lius consultum vellet uterq; Parens. Amant Musæ
secessus à strepitu turbâq; remotos, quæ magno illis esse
impedimento possunt. Quamobrem Genitor Beati
Nostri DN. Consilarii Intimi etiam in hoc, quin iis-
dem consulere, non intermisit. Abductum igitur
ex clamorâ hominum multitudine Ratzeburgum, di-
stans Lubecâ duo milliaria, ablegavit, locum non, ter-
minos si spectes, magis exiguum, quam pulchrum
suâque situs amœnitate sensibilem peregrinis pariter,
atque incolis delectationem afferentem, nec minus ce-
lebrem ex Episcopatu, qui ibidem floruit, abs Henri-
co Leone, illo Gentium Slavonicarum, avitæ tum ad-
huc superstitioni in Gentilismo firmiter adhærentium,
per strenuo domitore, instaurato, hodiè, vi pacificationis
Osnabrugensis, sub Principatus Titulo, Sereniss; Du-
cibus Mecklenburgensibus parente. Hujus tum
temporis nobile membrum (Canonicum dicere sole-
mus) erat Vir Reverendâ Dignitate ac omnigenæ eru-
ditionis laude conspicuus, DN HENRICUS HOINCK-
HUSEN, Avunculus Beati Nostri DN. Consilarii
Intimi, qui eundem Anno M DC XLIV. ex Parentum
voto non lubentissimè solum in domum suam recepit,
sed laudatissimâ quoque, quâ major ne quidem ab i-
psis Parentibus desiderari poterat, solitudine rece-
ptum educavit. Nec tamen sola hujus Viri pro ejus-
dem educatione cura vigilavit, quin & Præceptoribus
cathedralem ejus loci eamque tum Episcopalem Scho-
lam laboribus suis ac laudatissimâ in informandâ juven-
tute dexteritate celebrem reddentibus commissus fuerit,
Rectori quidem HENRICO SARTORIO, & Canto-
ri **Gottlieb NIGRINO**,, cujus præcipuè fidelita-
tem

tem suis semper deprædicavit Noster. Currentem
calcaribus concitari licet opus non sit; nullum tamen
mihi dubium est, quin honesta æmulatio animis, præ-
fertim juvenilibus, stimulos semper addat, quò vires
intendant omnes, nè ab aliis in iis, quæ gloriam pa-
rare possunt, superentur. Ita & BEATUS Noster.
Quantumvis enim incredibili jam arderet sciendi cu-
piditate, nec ullam sibi horam à studiis vacuam abire
pateretur; eò tamen magis latentes in illo igniculi ex-
suscitabantur, quò magis sibi honorificum ducebat,
suorum, quos nactus erat, generosi præstantissimiq;
pectoris condiscipulorum exemplum non tam sequi,
quam antevertere. Fuerunt illi, summa deinceps
temporis in hoc Ducatu munia & dignitatem unà cum
illis maximam consecuti, ex pervetustâ prosapiâ ori-
undi Fratres de PLUSKOWEN, ambo Consilarii
Provinciales; NICOL. HENR. BUNSOVIUS, qui
ut Sereniss. Ducis ac Domini, DN. CHRISTIANI
LUDOVICI, gl. m. Consiliarius Intimus ac Racebur-
gensis Principatus Director supremum suum diem obiit;
BERNH. JOACH. à BULOW, Hæredit. DN. in Camin:
quibus cum contracta in primâ Juventute amicitia Beato
DN. Berthren per omnem vitam firmiter constans
permanfit. Cum his Commilitonibus suis, memorato-
rum antè Præceptorum ex doctrinâ, sub inspectione lau-
dati etiam Avunculi sui, per integrum fermè quinquen-
nium, non contemnenda jecerat in Lingvâ Latinâ a-
liisqve humaniorum nobis nomine venientibus Stu-
diis fundamenta. Quibus ut alia etiam superstrue-
rentur, cum primis quæ Politicum sive faciunt sive or-
nant, consultum visum fuit, eundem domum retra-
B etum

Etum commendare institutioni Viri ad informandum
juventutem nati factique, vel ex solis, quas Helmoldi-
ano Chronico Slavorum ejusdemque Continuatori
Arnoldo, adjecit, eruditissimis Notis sat celebre no-
men adepti, HENRICI inquam BANGERTI, incluti,
quod Lubecæ floret, Gymnasii eâ tempestate Rectoris.
Factum id est Anno MDCXLIX. & eo quidem pacto,
ut ab aliis negotiis, ne impedimento fortè ipsi forent,
remotus in Bangertianam domum reciperetur, quo
ad manus quoque semper esset ei, cui ipsius erat in-
formatio demandata. Neque successu sperato hoc in-
stituti caruit, quin fructum ejus brevi viderint Paren-
tes, ut impensos frustra perditosve sumtus deploran-
di causæ habuerint nihil. Ex adverso potius majore-
rem indies gaudendi ansam ex ejus profectibus capi-
ebant. Quæcunque enim in Chronologicis, Geogra-
phicis, Historicis aliisque Philosophiæ partibus propo-
nebantur abs Præceptore, ab Auditore hoc, ut mirâ cum
promptitudine recipiebantur, ita non minori cum te-
nacitate (excellenti enim tum utebatur memoriâ) re-
tinebantur. Neque tamen in his occupatum Lingua-
rum, Græcæ præsertim ac Latinæ, tenebat fastidium,
quin earum summam agnoscens necessitatem, in iis-
dem excolendis indefessus desudaverit, adeò ut omnis
ei voluptas, omnis cura, omne otium ac negotium,
fuerit in literis. Ita excultus hæctenus erat adque majora
præparatus Præceptorum fidissimorum operâ, ut non
à BANGERTO solum, cui præ ceteris noti ejus pro-
fectus erant; sed & B. D. MENNONE HANNEKE-
NIO, Maximè Rev. tunc temporis Rev. Ministerii Lu-
becens. Superintendente, æternæ memoriæ Viro, ac
B. D.

B. D. DAVIDE GLOXINIO, optimè promerito
Lubecensium Syndico, justissimis ingeniorum cen-
soribus, dignus omninò judicatus fuerit aptus-
que, qui altiora jam nunc adoriretur, ad principes,
quas Academias vocamus, Scholas dimittendus. An-
nus tunc agebatur MDCLIII. qui Beati Viri ætatis no-
nus supra decimum erat, quando, ineunte Vere, ad
Giessensem Celeberrimam Hassorum Academiam Pa-
rentes laudatissimum hunc suum Filium amandabant.
Ibi sedulum se præbebat Auditorem acutissimo Philoso-
pho EIBELIO, non nescius, quod Philosophiæ sine
adminiculo nihil solidæ aut profundæ in Superioribus Di-
sciplinis scientiæ quisquam comparare sibi possit. Nec
minus in Jurisprudentiæ ac Politicæ studio Excellentes
sibi eligebat Duces, D. SCHULZIUM, postea Inviçtissi-
mi Imperatoris LEOPOLDI ac Imperii Consiliarium
Aulicum simulque Cancellarium Lüneburgo-Cellen-
sem, ut & D. LE BLEUX, cujus sub Præsidio pri-
mum edidit publicum Academicorum Studiorum speci-
men, Disputatione de *Jungendâ cum Armis Prudentiâ*, ma-
sculè defensâ, ita ut omnium promeritus fuerit applau-
sum. Transacto eâ in Musarum sede triennio inte-
gro cum dimidio, quod superat, alias etiam invisere
Academias aliosque auscultare Doctores è re sibi suisque
Studiis fore judicans, ad vicinam sese convertit Mar-
purgensium illustrem Scholam. Non tamen ultra
semestris spatium in ea commoratus, impetrato Pa-
rentum consensu, ut primum discedebat frigore tor-
pens hyems, Anno MDCLVII Academiam Juliam, quam
Serenissimi Luneburgensium Duces instituerunt ac ho-
dientum nutriunt, oppidum autem Helmstadium in si-

nu, fovet adibat, famâ allectus Celebratiffimorum eâ
tempestate in illa Juris interpretum, D. D. HAHNII,
WERNERI, EICHELII, quorum lateribus adhæsit
affiduus, nunquam ab illis, nisi doctior factus recedens.
Sed Præter istos, suis meritis suâq; laude omnino fulgi-
dissimos, Doctores cõmemorandum heic quoq; nobis ve-
nit illud eruditionis miraculum ac ornamentum univer-
sæ Germaniæ, HERMANNUM puto CONRINGIUM,
de quo quidquid dici vel scribi potest, infra Virum est.
Cum enim nativo quasi instinctu ad Historiarum ac
Juris Publici Studia, quæ tantum non sola Politicum
efficere valent, sese rapi sentiret Noster DN. **Her Meh-**
ren/ tanto sub Doctore, quem non in theoriâ substituisse,
sed in variis Principum Aulis negotiisve versatum
multam sibi experientiam, & experienciâ prudentiam
magnam comparasse noverat, eadem sibi familiariora
reddere allaborabat. Et in hoc non minus, quam ce-
teris, quæ tractabat, studiorum generibus quos fecisset
profectus vel ipsemet quotidie sentire intra se poterat,
quotiescunq; docile ac ad quævis capienda aptum inge-
nium excuteret suum. Ita non fieri non poterat, præ-
sertim quia cum industria vitæ conjungebat probita-
tem atq; modestiam singularem, quin omnium sibi
conciliaret amorem, favorem, existimationem. Data
quippe occasione, & quibus Natura eum exornave-
rat, dona, & quos propriâ diligentia sibimet acquisi-
verat eruditionis profundæ thesauros, sive privatim,
sive publicè, nunc opponendo, iterum respondendo,
quæ sunt exercitia Academica, explicare solebat, & ita
sanè solebat, ut nunquam nisi cum admiratione fuerit
auditus. Tantis igitur doctrinarum divitiis repletus
tan-

tandem aliquando, vocatus à Parentibus & tota necessitudini expectatus, patriam, à qua per integrum penè septennium abfuerat, revisere in animum induxit. Helmstadio proinde movit, inclinante ad vesperam. Anno MDCLX. in amplexum iturus amantissimorum Parentum ceterorumque consanguineorum ac benè ipsi cupientium quorumvis. Nunc quomodo exceptus à suis sit describam: sed præstat reticere, quæ affectu, non verbis exprimi queunt. Quis enim gaudia paterna? quis fluentes, lætitiæ indices, Matris lacrymas? quis congratulationes Amicorum numerare heic valet? Felices Parentes, iterumque felices! queis filios suos morum elegantia politos, eruditione multa refertos, variâque laude conspicuos revertentes excipere contingit. Ne tamen putetis velim, eum fuisse horum in filium. Parentum affectum, qui quorundam est natos stolidè penè amantium, quibus non melius ac in paterna domo fore existimant: aut filium nunc ita Parentibus adhæsisse, ut è gremio Matris non nisi ægre dimitti se pateret. Profectò, alia longè Parentibus mens, alius filio erat animus. Didicerat ille, duo in Viro requiri, qui veri sustinere Politici nomen propositum sibi habet: scientiam videlicet atque prudentiam, quarum ista doctrinâ, hæc experientia comparatur. Ut isti igitur, quam in Academiis hætenus accumulatè conquisiverat, & hanc adjungeret, hæud melius id fieri posse appositè judicabat, quam institutis alienas per terras peregrinationibus. Quibus sese dare cum sibi proposuisset, Parentes adeò non dissuadebant, ut potius illicò affurrexerint filii voluntati eumque tam honesto atque laudabili in proposito confirmarint magis. Tempus itaque præsi-

præfinitiebatur verum Anni MDCLXI. itineri ad Bata-
vos primum adornando. Ea singularis hujus Nationis
laus est, quod quam mercatura universum per orbem
sibi comparavit illustrem famam, Literarum Studiis
longè reddat illustriorem, ut quicquid unquam est eru-
ditionis humanæ, eâ in mundi particula offendi queat,
modò, sublatâ prætensa illâ philosophandi libertate, ab-
usus separaretur. Has adire terras cum placeret beatè
Defuncto Nostro, vale Parentibus iterum cum Amicis
dicto, ita direxit cursum, ut, per *Hamburgum*, *Bremam*,
Embsenam, *Groningam*, *Læovardium* eundo, *Amsteloda-*
num primum inviseret, urbem ut florentissimam, ita
celebratissimam, Patrum suum, DN. NICOLAUM
Ber Mehren / Civem ejus loci inter primos ac merca-
turam facientem, aliosque propinqua cum consanguini-
tate tum affinitate sibi junctos, domum ibi habentes,
salutaturus, à quibus omnibus gaudio, quam dici
potest, majore fuit exceptus. Splendorem hujus loci &
quæcunque continet memorabilia contemplatus majori
excitabatur desiderio videndi quoque & cetera.
Quod si verò eundem, quorsumcunque iter suum
conferebat, comitari vellemus, longè mittenda nostra
esset oratio: quare ea duntaxat, quæ præ ceteris eminent,
loca, & in quibus quæ sive scientiam augere sive
prudentiam potuerunt, observavit, commemorabimus.
Amstelodamo se *Lugdunum* versus commoventi comitem
sefe adjunxit Patruus ante laudatus, tanto ejus amore
captus, ut tam citò ex consortio suo ipsum dimittere
nequiverit. Illustrabant tum temporis Academiam
dicti loci stupendæ eruditionis nominisque per orbem
celebratissimi Viri, cum primis VOSSIUS, Theologus,

logus, bon Thienen/Jctus; SYLVIUS, Medicus; GRO-
NOVIUS HORNIUSq; Polyhiftores; quorum omni-
um favori, commendatitiis Conringianis ftipatus,
quam facillima feſe opera inſinuabat, ita ut HORNI-
US, in benevolentia ac ſingularis affectus documentum,
Libros à ſe confectos, alterum *Orbis Imperantis & Poli-
tici*, alterum *Hiſtoria Motuum & Mutationum in Britannia*
Titulum gerentes, ac propria Auctoris manu ſcriptos,
antequam publicis darentur typis, deſcribendos ipſi
communicaret. *Gravina* item cum SCHOOCKIO,
in Juris Naturæ ac Gentium ſcientia eccellente Viro
colloquia miſcuit, eò facilius admiſſus, quo plus pon-
deris habebat Conringii commendatio. Nec minori cum
fructu alia quoque celebria utriusque Belgii loca pera-
grabat, *Hagam Comitum, Delphos, Roterodamum, Dordra-
cum, Middelburgum, Bredam, Antwerpianam, Mechlinium,*
Lovanium. Bruxellas, Oſendam, Novum portum, Dunquer-
cam, longèq; plura, oculis ubiqve ſubjiciens quicquid
adſpectu ſe offerebat notatuqve dignum. Videbatur
curium hunc impedire, in quam intempèſtivè planè
incidebat, moleſta febris: aſt tantum abeſt ut dimoveri
ſe à Propoſito ſuo pateretur, ut inflammatus potius
fuerit quæcunqve ſciendi exterasque terras luſtrandi
& mores peregrinos obſervandi ardor. Inceptum pro-
inde iter, cum morbo licet conflictans, proſeqvebatur,
donec attingeret Regiam Gallorum ſedem, *Lutetias Pa-*
riſiorum, ubi nondum ceſſans febris ultra duos menſes
eundem detinebat, ita ut, qui domo exiret, ipſi non
niſi difficulter permetteret. Tandem eximiâ Medico-
rum opera ab eâ liberatus in Agrum Aurelianen-
ſem movebat, *Aureliam*, principem ejus urbem, &
fama

fama inelytos in Academia illâ Doctores aditurus. Sed
â Blefensibus prope Ligerim fluvium, amœnitate lo-
ci ductus, per integrum annum detineri se patieba-
tur, ut tamen *Cesarodunum*, *Salmurum*, aliaqve Lige-
ri adjacentia ad oppida subinde excurreret. Dehinc
Parienses iterata vice salutabat, quando commodum
accidebat, ut publice ad regiam audientiam admitte-
rentur duorum Potentissimorum Regum, Hispania-
rum & Danorum, Illustres Legati, ille *Comes de Fuen-
tes*, hic *Hannibal Seestad us*. Ubi talium ceremoniarum
spectandarum cupidissimo Nostro omnia notatu di-
gna observandi, non sine summa ejus delectatione,
dabatur occasio, & præsertim quidem, posteaquam in
Danici Legati, quæ insignis ejus erat humanitas, co-
mitatum recepto faciliior ubiqve aditus pateret. Hiis
visis cum ceteris, quibus locus iste superbit, in iis-
demqve contemplandis & observandis aliquot mensi-
bus absumentis, propositi sui memor, ad Anglos iter me-
ditabatur. Nec mora. Per *Normanniam* namqve insti-
tuto cursu *Deppam* attingebat, non ignobilem portum,
ubi navi conscensa, cum vix altum ingressus esset,
adverso vento non sine naufragii periculo portum
repetere cogebatur. Iteratò autem in navem cum se
contulisset, ad *littora Cantii* cum eâ appellebatur, unde
terrestri itinere *Cantuariam* primum adibat, non inter
infimas Anglicani Regni civitatem, & abhinc illud to-
tius Regni caput, *Londinum*, urbem ut prævalente ma-
gnitudine, ita spectabili elegantia præclaram, Regiâq;
quam complectitur, sede maximoperè se commen-
dantem. Obveniebant hic rursus oculis, quorum
delectarentur aspectu; inveniebat animas sciendi cu-
pidissi-

pidiffimus, quibus sese nutriret. Quamobrem nec subito ab hoc recedere loco consultum ei videbatur, in quo experientiae ac prudentiae politicae multum augmenti superaddi posse quam prudentissime judicabat. Non igitur uno, sed plusculis ibi mensibus consumptis, ulterius progressus *Vindesorium & Hamptoni Curiam* inspectabat, ad *Oxonium* properans in percelebri Academia majores eruditionis thesauros collecturus. Qua spe cum frustratus non esset, in Galliam revertebatur. Parisienses tertium jam visitaturus, quibus & valedicto, horridis Alpibus superatis, *Augustam Taurinorum*, quae Sabaudiae Duci sedem praebet, ingressus est, de eo sibi gratulatus, quod justo advenerit tempore, cum & heic spectare ipsi licuerit, quibus cum solennitatibus Mediolanensis Ducis Ablegatus coram Sabaudiae Duce comparuerit & ab hocce fuerit auditus, ansam ei danti-bus Italis, ut ipsorum singularem admissionis facilitate sibi cum itineris comitibus exhibitam humanitatem celebrare habuerit. Piemonto relicto, visisque in transcurfu *Villam Novam, Augustam Pratoriam, Alexandriam, Valentiam*, cum aliis, *Genuam* intrabat, ab ipsis Italis *Superbae* cognomen adeptam, in qua quicquid est splendidissimorum non publicorum solum, sed & privatorum aedificiorum, congestum videtur. Eminent in Italia, quae capitis mundi Titulo olim honorabatur, hodie Papalem intra se complectitur sedem, *Roma*, quam videre ante omnia avebat Noster Beatus, illucque per *Ducatum Florentinum* iter dirigebat. Vel sola, quae heic loci supersunt, antiquitatis monumenta oculos ejus attrahebant, non tamen iis solis contemplandis immorabatur, sed & Aulam Papae frequentabat,

C

bat,

bat, plus in ea splendoris atq̄ve magnificentiæ ad-
tens, quam servum fervorum decet. Præterlapsis
duobus mensibus cum pauculis diebus in *Regnum Nea-*
politianum excurreret, visurus decantatissimum *Vesuvium*,
montem ignivomum, cum præcipuis Regni istius lo-
cis. Abhinc Romam reversus, quod supererat hyemis
ut præteriret, ibi expectabat. Ineunte Martio Anno
1664. *Lauretum* se convertebat, locum, si quisquam alius,
Pontificiorum superstitionibus ac idololatriæ occasio-
nem præbentem, non ut & ipse iisdem vacaret, sed ut
oculatus harum ineptiarum quiret esse testis. Porro
per *Anconam, Bononiam, Paduam* pergebat ad Rempubli-
cam Venetorum lustrandam, ipsasque *Venetias* cum
pervenisset, statum Reipublicæ ac regiminis formam
explorabat, quæque præterea tam illustri loco splendo-
rem conciliant, observare non intermittebat. Inter
hæc triennium propemodum effluxerat, cum ad suos
tandem revertendi in ipso oriebatur desiderium. Un-
de currente mense Aprili *Tridento, Brixino, Oeniponto,*
Augusta Vindelicorum, Monachio, aliisque inclytis locis su-
peratis, *Ratisbonam* ingrediebatur, eo quidem tempore,
cum & ipse Imperator cum Aula sua, & non pauci
Imperii Electores ac Principes ipsi, aliorum verò Legati
præsentes ibidem aderant, Comitium Imperii solenniter
celebrantes. Et sic rursus offendebat & hic, è quibus
majorem sibi acquirere poterat prudentiam. Non
enim putandum est, in nuda tantummodò eorum con-
templatione, quæ oculis sese externis ingerunt eosque
delectant, ipsum tam multum temporis consumfisse.
Ea licet non præterierit, primarius tamen ipsi scopus
erat, animum suum ejusmodi imbuere observatis, quibus
ipse

ipse olim mundo inservire posset, qui primus & princeps esse debet peregrinationum finis.

Nihil nunc restabat, quam ut occasione nancisceretur applicandi conquisitas scientiæ atq; experientiæ divitias, ut iisdem sive Patriæ suæ sive alienis terris inserviret. Nec multū præterfluebat temporis, quando eadem illi offerebatur. Etenim Ratisbonæ adhuc degenti literæ afferebantur gravissimum, quo laborabat Parens quiq; lethiferus eidem exstitit, morbum annuntiantes, desiderantes una, imo potius efflagitantes ejus in Patriam, à qua decennium fermè abfuerat, reditum. Ut primum igitur fieri poterat, in viam se dabat, per *Nurembergam* atque *Hamburgum*, veloci cursu natale solum repetens, anxio Genitorem, quem jam ultimum spiritum trahere ominabatur, alloquendi desiderio concitatus. Paternas ædes ingressum qui non summa cum lætitia excepisset, nemo erat, quanquam non exiguâ, ob decumbentem Genitorem, tristitia eadem fuerit permixta. Certamen quasi quoddam cernere heic licuit gaudii paterni filialisque doloris, qui maximus evadebat, quando, paucis post reditum ejus hebdomadibus, animam amittendo vitam ille finiebat. Quid quantumve doloris ex tam tristi obitu conceperit *B. N. DN. BerMehren* / illi optimè omnium judicabunt, qui similia olim experti fata sunt, funera amantissimorum sui Parentum comitati. Eveniebat tamen præter spem eo ipso adhuc Anno, erat is sexagesimus quartus supra millesimum sexcentessimum, quod lenimenti quidquam afferre huic ingenti dolori poterat. Increbuerat quippe honesta *B. Viri* fama, ejusque singulares dotes in sola Patria latere adeò nequibant, ut & ad au-

res pervenerint Serenisf. Ducis Mecklenburgici , DN. CAROLI, p.m. cujus Celsitudo eidem Consiliarii in Aula sua, quæ Miroviæ tum instituta erat, splendidum munus per ANDR. CURTIUM, Cancellarium Gustoviensem, deferebat, iis quidem sub conditionibus, ut, cur vocationi huic se subtraheret, nihil inveniret causæ. Posteaquam igitur Clementissimo huic Principi præsentem se stiterat, Anno 1665. d. 12. Martii ab Antecessore suo isthoc in munere, DN. D. HUGONE, ad Cancellariatum Hannoveranum evocato, introductus solenniter fuit, per quinquennium ita officio functus, ut singulis penè diebus majorem mereretur Principis sui gratiam. Ast, ut mutabiles omnium rerum vices sunt; ita & illud B. Virum experiri oportebat. Nam omnium laudes superans Clementissimus Princeps iste mortalia hæc cum immortalibus commutabat, contingente ejus obitu Anno 1670. d. 20. Augusti. Adfuerat autem cum morte luctanti Serenisf. Frater, Celsissimus Princeps ac Dominus, DN. JOHANNES GEORGIUS, itidem Dux Mecklenburgensis p. record. qui merita Viri Beati justè æstimans sibi eundem Consiliarium desiderabat, non minùs sibi fidelem futurum autumans, qui qualibet occasione, quancunq; in tanto Ministro requiri potest, Fratri suo exhibuerat fidelitatem. Nec dubitabat Beatus Noster oblatum sibi munus suscipere, qui aulicis negotiis jamdudum erat adsvetus, ad qualia etiam munera ritè obeunda diuturnis peregrinationibus se præparaverat. Vix autem fidem suam altè memorato Principi addixerat, cum literas acciperet manu Cancellarii Sverinensis, Illustris WEDEMAN-
NI

NI scriptas, Sereniss: Principis ac Domini, DN.
CHRISTIANI LUDOVICI, Regentis Ducis Meck-
lenburgici &c. &c. nomine splendidissimum Con-
filiarii in Aula Sverinensi munus eidem offerentes, quas
non multò post ipsâ Ducali manu clementissimè data
excipiebant, ut vocationi illi se non subtraheret, poscen-
tes. Malebat tamen ille suo servire Principi, cujus in
se clementiam jam cognitam habebat abundantissimè.
Intercedebant eo tempore inter Serenissimos hosce Fra-
tres lites non leves: ast operâ B. N. DN. Confiliarii
intercedente iisdem sublatis, animi reconciliabantur,
quod existimationem Nostri apud utrumq; Principem,
non parùm augebat. Verùm & hic status diuturnus
esse non poterat, morte & istum laudatissimum Prin-
cipem florentissimæ ætatis auferente. Adeò jam se-
cundo suo Hero, cui in sextum usq; annum fideliter ser-
vierat, orbatum se videbat Vir Illustris, nactus occasione
tertio Fratrum sua officia præstandi. Illicò namq; quampr-
imùm de obitu Fratris certior factus esset Sereniss: Princeps
ac Dominus, DN. FRIDERICUS, Regentis hodiè,
& Faxit Deus quam diutissimè! Ducis nostri ac Do-
mini Clementissimi, Dominus Parens, literis datis
Beatum Virum evocabat, qui ejus in Aulâ idem obi-
ret munus, quo in duorum jam Fratrum Aulis ante
fuerat functus. Eodem etiam tempore altera vice à Sue-
rinensibus sollicitabatur, ut quam ipse Regnans Dux
illi obtulerat, functionem non iterum declinaret, id
quod hæsitare ipsum fecerat, cujusnam horum Princi-
pum Fratrum iret in voluntatem. Quandoquidem
vero jura postgenitorum Fratrum ex Testamento pa-
terno ipsis competentia contra Primogenitum constan-

ter hætenus defenderat, Graboviensem Aulam Sueri-
nensi præferebat, Ducique FRIDERICO gl. m. Anno
1676. se sistebat futurum Ministrum. Et hîc quoque,
primam ejus curam fuisse accepimus, ut, sublata omni
litium causa, secum invicem in gratiam redirent hi
duo Serenissimi Fratres. Quod ut effectum daret, sanè
non parum prudentiæ requirebatur, nec minus im-
pendebatur vigiliarum atque laboris. Quantum & in-
de emolumentum advenerit universæ Patriæ nostræ, qui-
libet, vel me tacente, intelligere potest. Ut verò i-
ta jam optime meritis fuerit B.N. de Ducibus ac Dominis
nostris, plus tamen ei Ducatus hicce debet, quod ei om-
nem vitam suam cum viribus omnibus consecraverit,
non permittens, ut magnis licet aliorum pollici-
tationibus sollicitatus, ab eo alienior redderetur locum-
ve mutaret. Etiam si enim Anno MDCLXXX. Lu-
becenses, oblata Senatoria Dignitate, ipsum ad se re-
trahere conarentur, tantum tamen abest ut sequutus
fuerit vocantes, ut Clementissimum suum Herum vel
ipsi Patriæ prætulerit ad finem usque vitæ constanter
eidem adhæsurus. Nunquam etiam ab eo se separari
passus fuisset, nisi mors ipsum & hoc suo Domino pri-
vasset, id quod eveniebat Anno 1688. Tertium sic amise-
rat Dominum suum, & tertium nunc Suerinum evoca-
batur, ad præfulgidam Camerae Consiliarii spartam obe-
undam. Animadvertens autem, abs Serenissimâ Prin-
cipe Vidua se ægrè dimissum iri, non prius consentire
in vocationem volebat, quam permissum ipsi esset ut
Clementissimæ Principis ac Heræ suæ ministerio unâ
desungeretur. Quo impetrato, Anno 1690. Sueri-
num cum familiâ abiit delato munere functurus. In
quo

quo cum talem se præstaret, qualem speraverant omnes, promeritus brevi erat, qui ad majorem eveheretur dignitatem, Consiliarii Camerae Intimi Titulo unâ cum munere abs Serenissimo Principe ei quam Clementissimè delato. At verò, vix duo elapsi anni erant, quando iterum sine Domino se cernebat B.N. DN. Consiliarius Intimus, cum Sereniss. Princeps ac Dominus, DN. CHRISTIANUS LUDOVICUS, Dominus quondam Noster Clementissimus, Anno 1692. supremum suum obiret diem. Huic tamen casui, Terris his quidem doloroso, summâ cum populi lætitâ medebatur Sereniss. Successor, Dominus FRIDERICUS WILHELMUS, hodiè Regens noster Dux ac Dominus longè Clementissimus. Cui divino Principi ignotæ non erant B. Viri virtutes ac dotes, quin agnosceret ejusdem merita ac eximiam fidelitatem, quam non tribus solum Patruis, sed Genitori etiam Serenitatis ipse exhibuerat olim. Idcirco in collato abs Prædecesfore atq; Patruo munere eundem cum ceteris, qui tunc temporis erant Consiliariis voluit confirmatum. Quantum ejus valuerit prudentia in componendis ac conciliandis dissentientium Principum animis, jam aliquoties dederat demonstratum: quare, cum sub initium Regiminis lites nonnullæ exorirenter inter Sereniss. Principem nostrum ejusq; Patruum, Serenissimum itidem Principem ac Dominum DN. ADOLPHUM FRIDERICUM, Ducem Mecklenburgensem p. m. eorundemque conciliatio Lubecæ tentaretur, B. Vir eò cum plenâ potestate ablegabatur, ut, quâ consueverat prudentiâ & hæc tolleret earundemq; removeret causas. Nec frustrata Principem est, quam in hoc Ministro suo habebat

bat, fiducia, ut potius commissa sibi negotia tantâ expenderit cum dexteritate, qui omnium reportaret laudem & approbationem. Nec minori eidem gloriae ducendum est, quod & ipse, acceptâ plenâ potestate, Domini sui causam egerit coram Cæsareis Commissariis in transactione cum modò memoratò Sereniss. Principe ADOLPHO FRIDERICO Hamburgi Anno 1700. institutâ, ob successionem in Terras à Gustroviensis lineæ Ducibus possessas ad mortem usque divinissimi Principis GUSTAVI ADOLPHI. Qua in re qualem se gesserit Vir Beatus, vel ex eo colligere est, quod Serenissimus Princeps etiam absentem, præter ejus spem & opinionem, Intimum suum Consiliarium esse jusserit ac Cameræ Directorem. Deinceps cum Ducatus Hene-tus nostro Serenissimo Principi cederet, eique peculiare ac separatam Regimen assignare placeret, Noster quoque B. Dn. Consiliarius Intimus eidem ut caput & Director præficietur, ab Illustriss. Comite de HORN, Primo Status Ministro ac Consiliorum Præsidente, ceteris Consiliariis Serenissimi Principis nomine præsentatus ac introductus. Postea, cum Clementissimo Domino nostro visum fuerat Illustre Regimen unâ cum ceteris judiciis Ducalibus Sverino pariter atque Gustrovio in nostrum transferre Rosetum, cum ceteris DNN. Consiliariis B. Vir domicilium sibi hîc loci figebat, lugubrem hanc de vitâ ejus quam laudatissime peractâ, fatis ac meritis permagnis comentandi obitu suo occasionem nobis daturus. Interim, qui tot laboribus defunctus hætenus fuerat, ac imminentia jam sentiebat incommoda senectutis, id expetierat ab Hero suo, ut â curis ac laboribus in posterum vacuo

vacuo quietam degere senectutem liceret. Id quod à Principis sibi semper Clementissimi gratiâ equidem impetraverat, ita tamen, ut, quod acceperat hucusque salarium, propter singularia ejus merita, quoad viveret, quotannis ipsi exsolveretur. Ex quo vel solo judicatu perfacile est, quam egregiè de Principe, de Populo, de universâ Patria promeritus fuerit Vir, cui ultima hodie justa fiunt, de quibus nihil mihi ulterius dicendum, re ipsâ loquente.

Vidistis ergo, CIVES! quomodo in publicis se gesserit ille, & exinde haud difficulter colligitis, qualem se exhibuerit domui suæ. Constituebat eandem primùm Anno 1680. ductâ in matrimonium Viri Nobilissimi ac Spectatissimi, DN. MICHAELIS **Wolters** / Primarii Civis Lubecensis ac insignis Mercatoris, nec non Honestissimæ ac Virtuosissimæ Matronæ, ANNÆ à MELLEN, Natam, CHRISTINAM, Integerrimi ac Præstantissimi Viri, DN. **Sotfrid Middendorffs** / itidem Primarii apud Lubecenses Mercatoris ac Civis Viduam relictam, annum vicessimum secundum vix dum, ingressam. Pepererat illa priori marito unicam filiolum, CATHARINAM, quam sibi vitæ connubialis sociam elegit Excellentissimus ac JurisConsultissimus Vir, DN. **ACHILLES FRIDERICUS SCHOMERUS**, Sereniss. Ducis Mecklenb. Consiliarius ac Cancellariæ Vice-Director Illustris, quam Beatus Vir non minus charam sibi habuit, ac ex eâdem Coniuge à se prognatam, Præ-Nobilissimam Sexusque sui decoribus exornatissimam CHRISTINAM,

D

Viro

Viro Illustri, DN. JACOBO TADDELIO, Sere-
niss. Principis nostri Consiliario Regiminis Excel-
lentissimo, hodiè nuptam, quæ Genitori suo A-
vi conciliavit nomen, quatuor ipsi nepotes parien-
do, totidemque neptes, utpote CHRISTINAM
MARGARETHAM, JOHANNAM CATHARI-
NAM, FRIDERICUM WILHELMUM, JO-
HANNEM JACOBUM, ANNAM ELISABE-
THAM, SOPHIAM DOROTHEAM, CHRI-
STIANUM LUDOVICUM, JOACHIMUM FRI-
DERICUM, è quorum numero FRIDERICUS
WILHELMUS, & SOPHIA DOROTHEA in-
tenterâ ætate Avo suo ad cœlestia gaudia præiverunt,
nunc cum Majoribus eundem inter Angelos San-
ctosque excipientes. Consummatum fuerat sa-
cerdotali benedictione conjugium istud dicti Anni
Mense Julio ejusque die 19. Et quanquam concors
ipsum fuerit ut quam maximè, constantiâ tamen ca-
ruit, siquidem ista laudata fœmina Anno 1681. d.
22. Junii filiæ vitam dando ipsa amisit vitam suam,
decimo septimo, posteaquam enixa eam erat, die
defuncta, ut ne quidem unius completi Anni dura-
tionem viderit hic conjugalis amor. Eum verò
maximum fuisse vel hoc indicio est, quod tres inte-
gros per annos viduum presserit lectum V. B. donec
tandem Anno 1684. ad secunda transfret vota eaque
verè secunda, adscitâ in vitæ consortium mœstissimâ
nunc Viduâ, Matronâ virtutum laude Illustri, AN-
NA ELISABETHA, Eximii ac Nobilissimi Viri,
DN. LAURENTII Wiebeking / Patricii Lu-
becensis Fulgidissimi, ut & Nobilissimæ omniq;
vir-

virtutum sui sexus apparatus ornatissimæ ELISA-
BETHÆ Ritzmannæ / Filiâ, quæ ante jam elo-
cata fuerat sine prole in Domino beate defuncto
DN. ANTHONIO Hacken / Primario inter
Lubecenses Mercatori ac Civi; quæ d. 15 Septem-
bris per Sacerdotem ipsi jungebatur. Ex hac Con-
juge lætus suscepit prognatos sibi duos Filios, pa-
ternarum virtutum æmulos, primogenitum, JO-
HANNEM, S. S. Theol. atque Phil. Cultorem,
perstrenuum, editum in hanc lucem Anno 1685. d. 12.
Julii; secundo-gentum, FRIDERICUM, J. U.
Cultorem laudatissimum, in Lipsiensi Academiâ ho-
diè degentem, Anno 1686. d. 28. Septembris primâ
vice Parentum ulnis exceptum; Filiasque duas, Vir-
gines in sexus sui ornamentum natas, Virtutibus
quam maximè deditas, ANNAM ELISABETHAM,
& SARAM REGINAM, quarum ista Anno 1688.
die 14. Februarii, hæc Anno 1690. d. 15. Maij mun-
dum huncce adspexit. Quibus ut Patris loco sit ille,
qui est omnium Pater, vovemus!

Et hæc de vitâ Excellentissimi Viri scribenda,
nobis erant, cujus quoque reliqvas enumerarem
virtutes, nisi verendum nobis esset, ne earundem
copiâ obrueremur. Et quid opus erit referre,
quæ omnibus ad unum sunt quam maximæ perspe-
cta? Ita nimirum fieri assolet, ut quò majori in
dignitate constituti sunt Viri ac eminentia aliis
præpollent, eò magis in eos omnium sint
oculi defixi, ut vel gressus eorum gestusque sin-
gulos singuli observent. In testimonium itaque
vocari potest universa hæc civitas, sed quid civi-

tatem dico? vel universus hicce Ducatus & quot-
quot eundem alibi noverunt, debitas ipsi laudes nul-
li sunt denegaturi. Ne igitur illustri virtutum splen-
dori jejuno sermonis genere noctem offundere velle
videamur, silentio involvere præstat, quæ omnium
in animis præfulgent. Satis, imò plus satis erit
dixisse, Excellentissimum DN. Ber^{thold} Mehren / veri
ac genuini & ingenui Politici gessisse imaginem, fuisse
doctum, expertum, prudentem, Principi suo fi-
delem, de Patriâ optimè meritum, Deum timen-
tem, quodque dicta omnia vel solum confirmat, &
de quo nec centesimus gratulari sibi potest, quinque
Principum ex unâ Mecklenburgicâ Ducali Domo, in-
terq; eos quatuor Fratrum, deinde & Patris Filiique,
omnium maximopere ei faventium, ac clementissi-
morum, ordine succedente, Consiliarium atque Mi-
nistrum.

Quantumcunqve autem hoc omne sit, ob stare
certe non potuit, quin tantus Vir tot laboribus ac fa-
tigationibus tandem consumtus morte decederet ex
conspectu hominum. jamdudum est, ex quo præsen-
tissimum virium corporis defectum sentiebat, ut &
pedes suum facere officium detrectarent, ast superior
mensis lethiferum repente afferebat morbum, tanta
vehementia in ipsum irruentem, ut & men-
tem impediret & linguam. Accersebatur actutum
Medicus Excellentissimus, Præ-Nobilisf. atqve
Experientiss. DN. D. JOH. ERN. SCHAPERUS,
Med. P. P. Celeberrimus, F. Ctatis suæ Senior, &
Serenisf. Ducis Mecklenb. Aulæ Consiliarius &
Archiater Fulgidissimus, Fautor, Collega & Ami-
cus

cus noster Honoratissimus, quamvis, quicquid adhibebatur præstantissimorum remediorum, effectum dare non valebat. Illi corpus curanti adjugebatur, qui animæ curam hætenus egerat, Maxime Reverendus, Ampliff. atque Excellentiss. DN. JO. NIC. QVISTORPIUS, S. S. Theol. D. & P. P. Celeberrimus, Concionis Nicolait. Pastor optimè meritus, & Gravissimus Rev. Ministerii Patrii Superintendens, Collega, Fautor & Affinis noster conjunctissimus, qui animam cœlestia anhelantem. Verbo divino magis fuscitabat, allatis, quæ vel excitare fidem vel confirmare poterant, efficacissimis Scripturæ S. dictis. Nec minus interdum vocatus illum accedebat Maxime Rev. atque Ampliff. DN. JOANNES SENSTIUS S. S. Theol. D. & Archi-Diaconus Marianus, Affinis noster, Amicus atque Fautor æstumatissimus, in vera Christum, amplectente fide ex vivo DEI Verbo eundem confortaturus. Ipse verò Beatus Salvatori suo, quem supra per omnem vitæ cursum nihil dilexerat magis, firmâ adhærens fide beatam analysin expectabat, quæ inter adstantium devotas preces, Viduæque ac Filii & Filiarum lacrymas atque suspiria, ipsi contingebat die septimo currentis mensis Novembris, inter septimam & octavam matutinam, posteaquam, paucos si exceperis dies, septuaginta sex annos in his terris vivendo compleverat.

Scilicet, iste tandem in mortalitatem hanc natorum finis est, certissimam omnium atque firmissimam dans regulam, quæ omnino nullam patitur exceptionem. Equidem uni citius, alteri tardius

dius vitæ appropinquat finis: attamen obnoxii ei-
dem sumus omnes. Et quam diuturna fuerit vita,
ad finem tamen perducta fugacem fuisse intelligitur.
Intramus mundum hunc, ut ex eodem abeamus: in-
gredimur vitam, ut egrediamur. Sic vita non-vita
est; est namque continua mortalitas. Scitè in hanc
rem Gregorius ille cognomento Magnus; *Vita hæc,*
inquit, dum currit, cadit: dum apud se extollitur,
repentino intercepta sine terminatur. Sic namque au-
rarum flatu in altum stipula rapitur, sed casu concito
ad ima revocatur. Sic ad nubila fumus attollitur, sed
repente in nihilum tumescendo dissipatur. Sic ab infimis
nebula descendendo se erigit, sed exortus hanc solis ra-
dius, ac si non fuerit, abstergit. Sic in herbarum su-
perficie nocturni roris humor adspersitur, sed diurni lu-
minis subito calore siccat. Sic spumosa aquarum bulle
inchoantibus pluviis excitata ab intimis certatim prodeunt,
sed eò celerius dirupta pereunt, quo inflata citius exten-
duntur: cumque excrescunt ut appareant, excrescendo
peragunt ne subsistant. Talis vita hominum est,
ut juventutem nemo discedere sentiat, sed discesfisse,
& senectutem non sentiamus advenire, sed adve-
nisse. Omnium autem ut eadem vita; ita & ea-
dem est lex mortalitatis omnium. Quod si enim
virtutum copia & varietas, si eruditionis profundi-
tas ac prudentiæ thesaurus, si vel meritorum nu-
merus aut gloriæ splendor, aut quæcunque alia
desuper concessa homini bona huic derogare legi
possent, certè Illustri huic Viro, cujus ossa hodie
sepelientur, funus apparatus nunquam fuisset.
At, at non deest, quod consolari nos queat. Veluti
enim

enim nascimur, ut moriamur; ita morimur, ut vivamus: Non enim transitus noster est ex vita in mortem, sed é morte in vitam. Vivere qui desinit, desinit mori: mori autem qui desinit, incipit vivere. Mortuus itaque non est Excellentissimus DN. Ber Mehren / sed vivit, exuta mortalitate immortalitatem induit, ut sine morte æternum vivat cum eo, qui est ipsa Vita. Vivit ejus anima, & corpus quoque ipsius olim reviviscet.

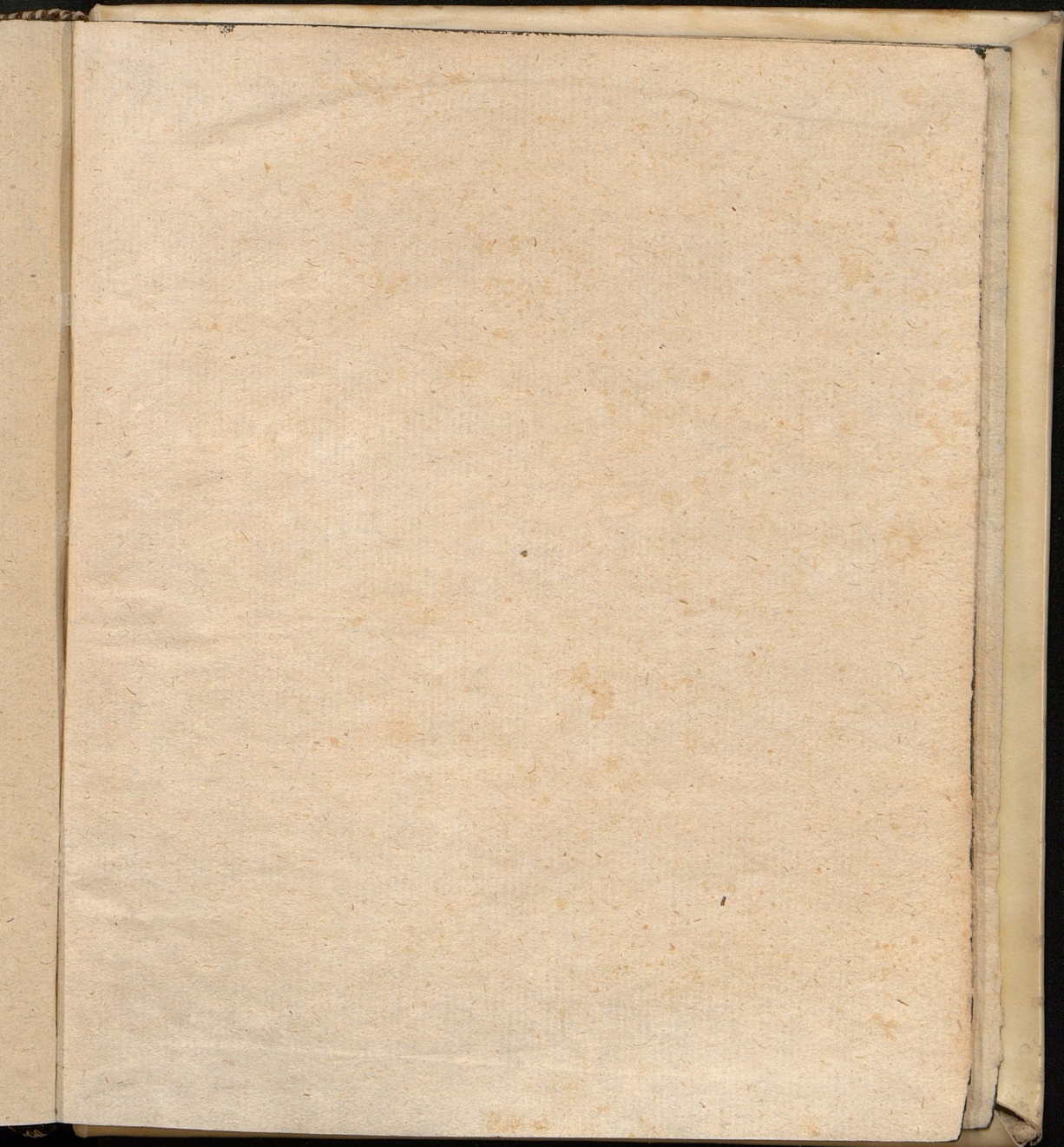
Nostrum nunc est, CIVES O. O. HONORATISSIMI! ut meritorum Magni hujus Viri memores viventes ejusque sequentes exemplum, quam consequutus est, beatitudinem ipsi gratulemur, Relictis verò efficacissima apprecemur Spiritus S. solatia. Cumque corpus exanime hodiè in dormitorium suum recondendum sit, publicè Vos omnes, qua decet humanitate, cum Illustri Familia, tum meo nomine rogatos ac invitatos velim, ut frequenti comitatu vestro funus hoc splendidissimo ac, ut decet, perhonorifico ritu efferendum cohonestare non dedignemini. Postulant id Viri merita omnino maxima, jubet humanitas ipsa, expetunt lacrymæ moestissimæ Viduæ ac Liberos, & ipsamet vestra vult mortalitas. Præibit Serenissimi Principis Illustris DN. Legatus, ut intelligatis, quanti fecerit hunc Magnum Virum ipse Patriæ Pater. Huncce sequemur, ut & in hoc Principis ad exemplum servi componamur. Unicum verò antea adhuc monendi mihi estis. Pervenit jam procul dubio in notitiam Vestram, utut à multis jam annis unanimi utriusque Reipublicæ, Academiam intelligo atque Civitatem.

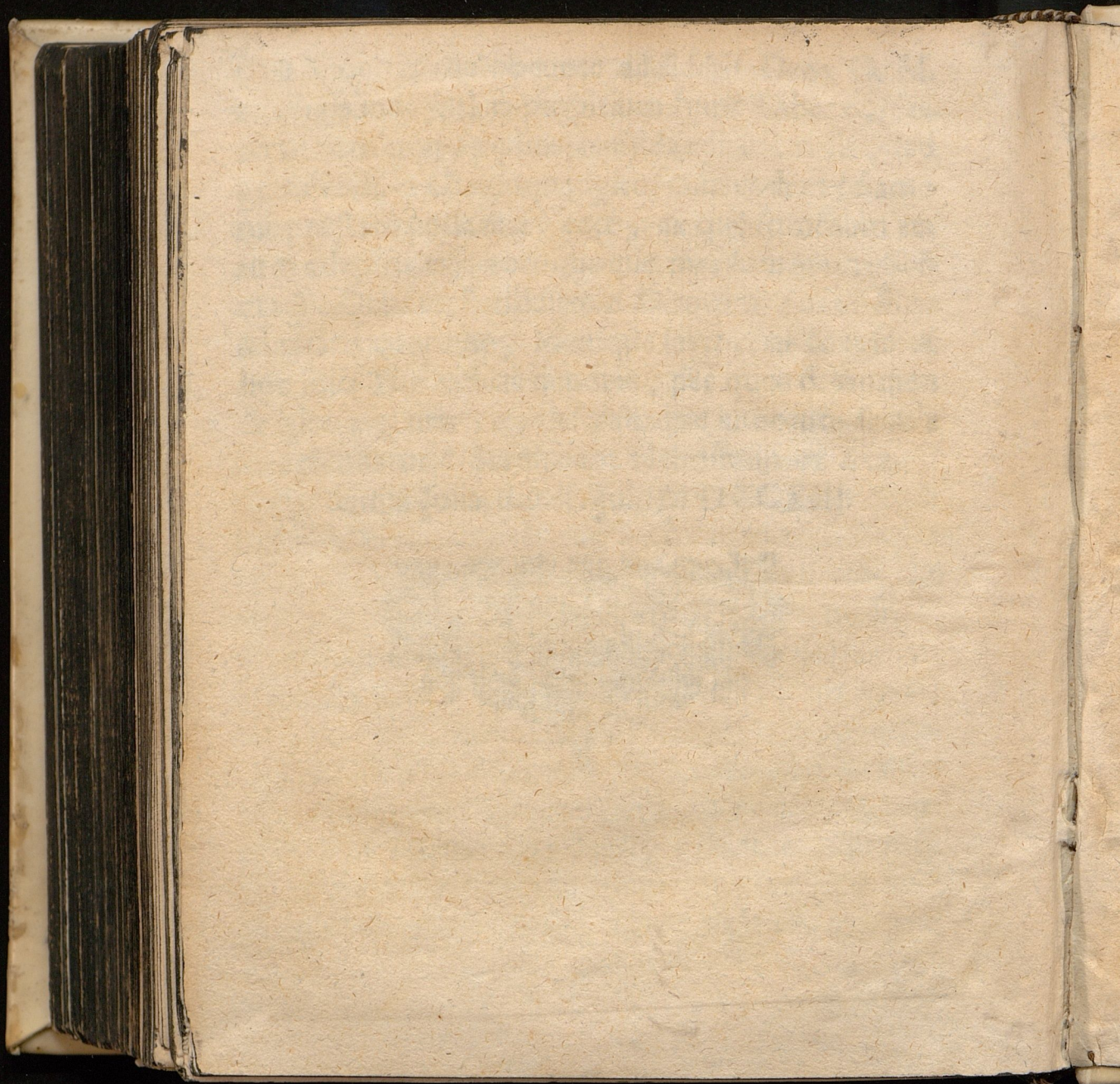
Sena-

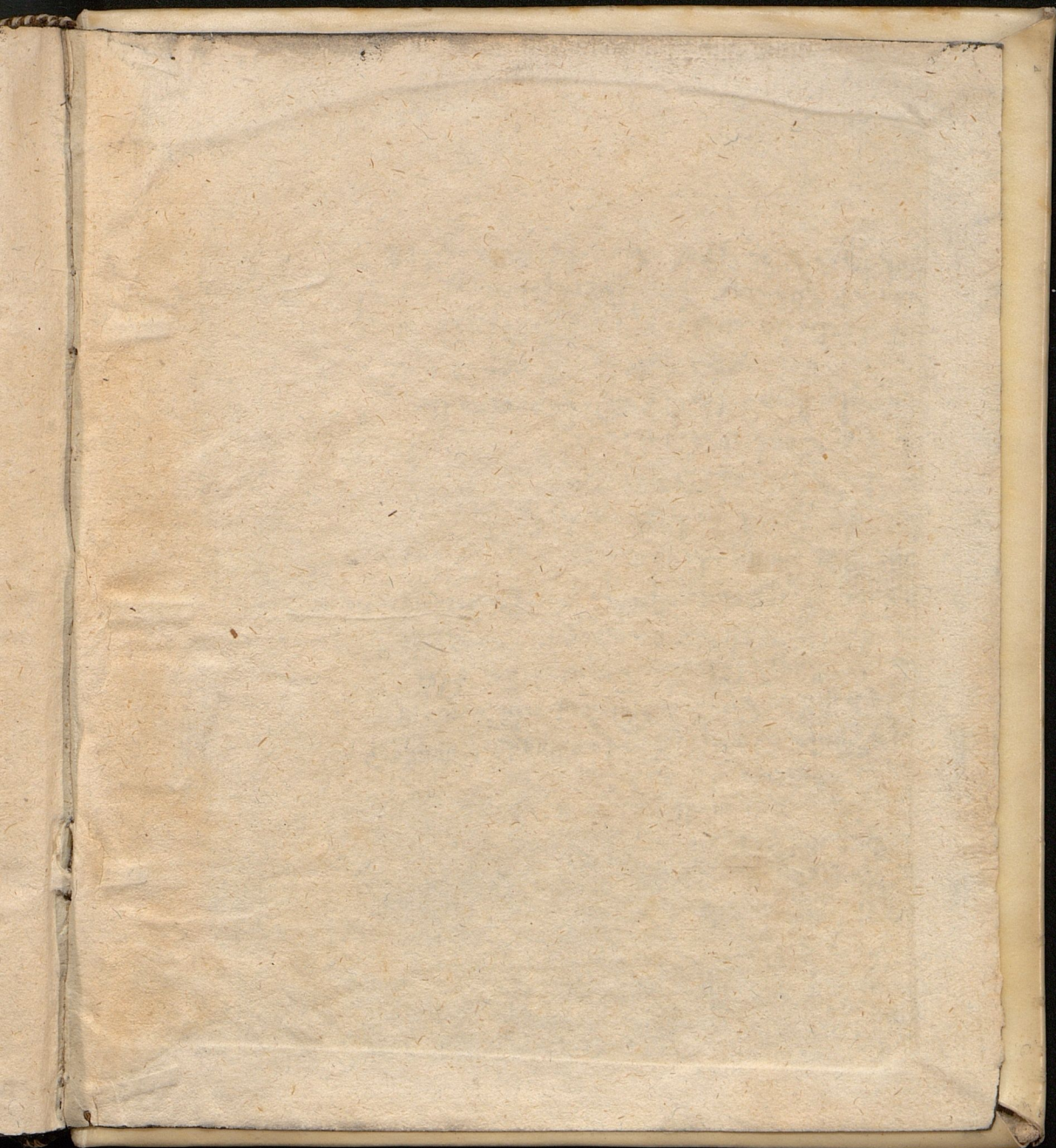
Senatus consensu funebres, quæ dicuntur, Conciones
in hoc loco fuerint abrogatæ; hodiè tamen, interve-
niente speciali Serenissimi Principis ac Domini no-
stri, ex singulari gratiâ erga piè Defunctum ejus-
demque supersitem Familiam proficiscente, dispen-
satione, cui in tam illustri funere Senatus uterq; quam
facillimè assurrexit, ejusmodi lugubrem sermonem abs
Summè Rev. Ministerii DN. Superintendente in æde
Jacobæâ publicè habitum iri. Quare Vos obtestor, ut
compositi ac cum devotione, sine strepitu, sine tumultu
ac clamoribus, hanc DEO sacratam domum in-
tretis, à discursationibus abstineatis, cogitantes, Vos
in conspectu Dei sanctorumque Angelorum sancto
in loco versari. Patulas ex adverso verba facturo
aures præbeatis, quò pluribus percipiatis, quæ in
Excellentè hoc Viro emicuerint virtutes, ut easdem
imitemini: & quod summum est, ex hu-
jus morte mori mortemque vestram expectare di-
scatis, quotidie meditantes illud Bernardi:
*Quicquid illis accidit, tibi accidere potest, quia homo
es. Homo de humo, limus delimo. De terra es,
& de terra vivis, & in terram reverteris, quando
venerit dies illa ultima, quæ subito venit, & forsi-
tan hodie erit. Certum est quia morieris, sed incertum
quando, aut quomodo, vel ubi. Quoniam
mors ubique te expectat; tu quoque,
si sapiens fueris, ubiq; eam expectabis.*

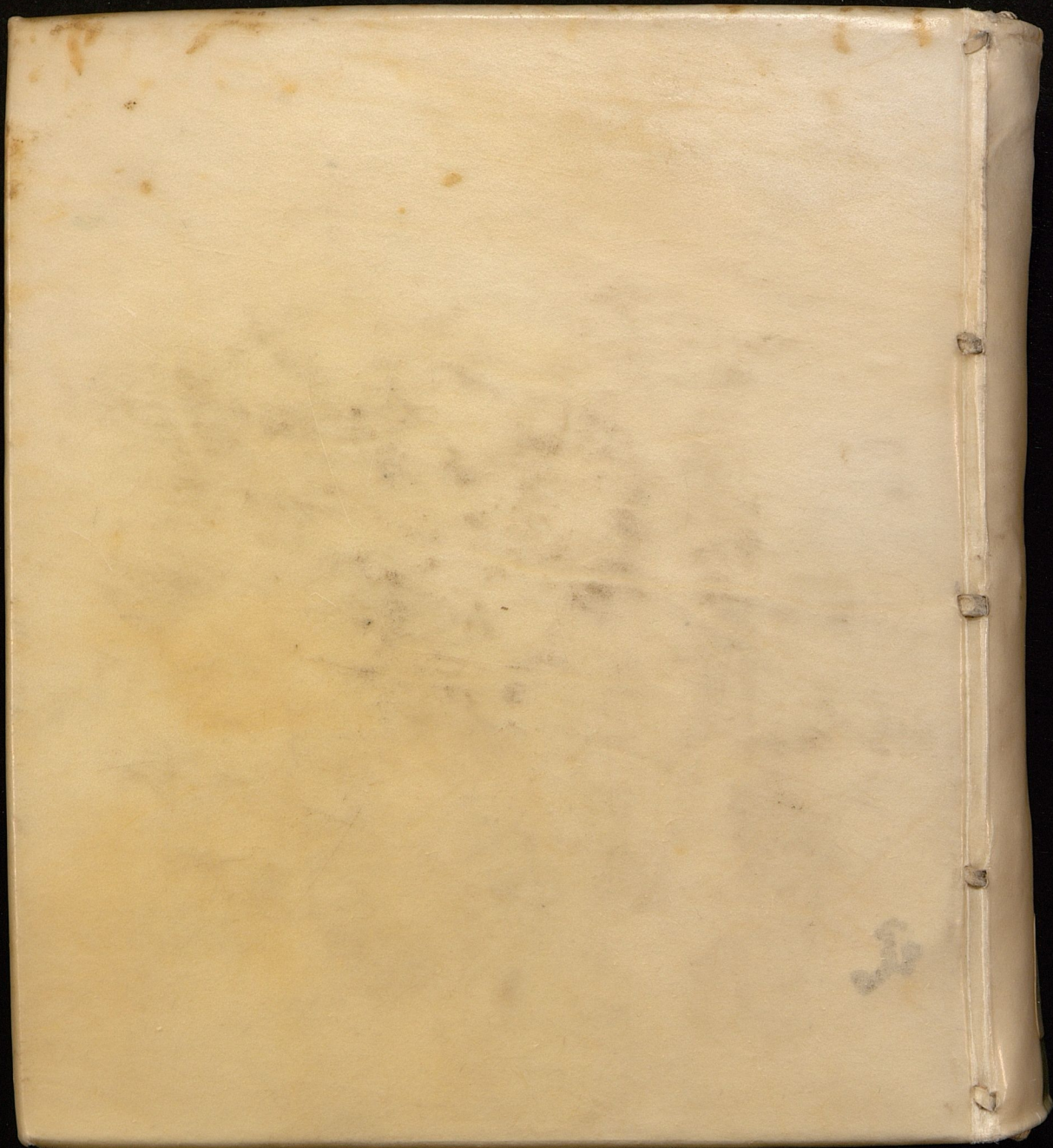
Valete!

P. P. Sub Sigillo Rectora us
D. 21. Novem br, A. o. MDCCX.
Conveniemus in Templo D. Jacobo Sacro.

EXEQVIARUM,
VIRO
PER ILLUSTRUM ATQVE LONGE
EXCELLENTISSIMO,
DOMINO,
DN. JOHANNI

Der Mehren /

SERENISS: DUCIS MECKLENBURGENSIS
CONSILIARIO INTIMO
FELGIDISSIMO PARITER AC FIDELISSIMO GRAVISSIMOQVE,
ABS

*PRÆNOBILISSIMA MAXIMOQVE IN
LUCTU VERSANTE*

VIDUA

RITU CHRISTIANOS DECENTE AC PER-
HONORIFICO PARATARUM,

Solemnis Indictio

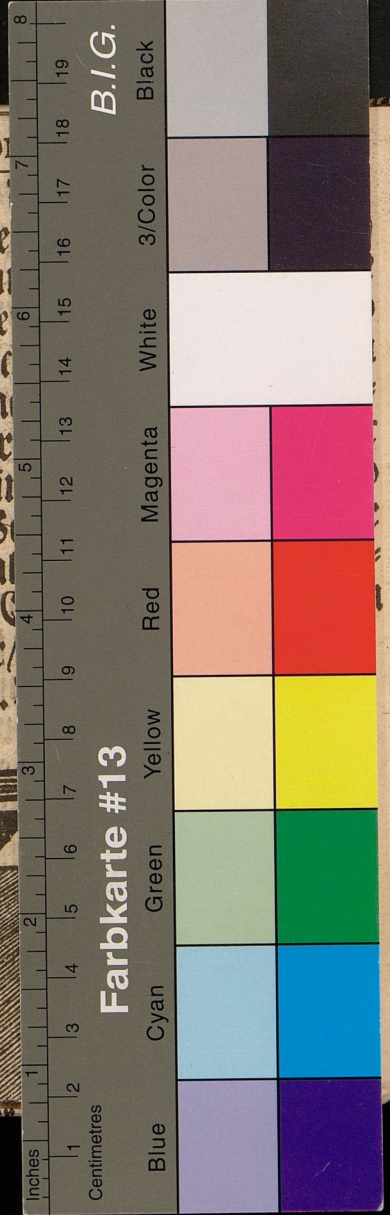
AB

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS RECTORE

MATTHIA *Stein/*

J. U. D. & Cod. Prof. Publ. Ord.
P. P.

Rostochi Typis JOHANN WEPPLING, SERENISS. PRINC. & ACAD. TYPOGR.

RSO
n/
ge
refu
fs be
proc
mm
Uhr
ch ei
W
mm
m C
ahr/
d 3.